

Interwencja w sytuacji podejrzenia krzywdzenia dziecka

Scenariusz szkolenia Rady Pedagogicznej

Charakterystyka zajęć

Cele zajęć:

- zdobycie wiedzy o sposobach podejmowania interwencji psychologicznej w przypadku ujawnienia krzywdzenia dziecka,
- nabycie umiejętności informowania rodzica/opiekuna dziecka o podejrzeniach krzywdzenia i motywowania go do współpracy w związku z podjęciem interwencji,
- nabycie umiejętności prowadzenia rozmowy z dzieckiem na temat podejmowanej interwencji

Czas trwania:

180 minut.

Metody:

miniwykład, ćwiczenia w podgrupach, dyskusja na forum grupy, burza mózgów

Liczebność grupy:

12-24 osoby

Materiały, sprzęt:

- papier flipchartowy
- kolorowe mazaki
- wydrukowane opisy przypadków (w załącznikach)

Przebieg spotkania

Spotkanie

Czas: 180 minut

Wprowadzenie

Powitaj uczestników. Poinformuj, że szkolenie które rozpoczynacie, będzie miało charakter interaktywny i będzie trwało 180 min. Przedstaw cele szkolenia ([patrz wyżej](#)).

Wyjaśnij, dlaczego działania mające na celu ochronę dzieci przed krzywdzeniem są tak ważne. Odnies się do wyników „[Diagnozy przemocy wobec dzieci w Polsce](#)” z 2023 roku, z której wynika, że na 100 dzieci w Polsce w wieku 11–17 lat: 79 doświadczyło w swoim życiu choć raz przemocy lub zaniedbania, 66 – przemocy rówieśniczej, 32 – przemocy ze strony bliskich dorosłych, a 26 jest zagrożonych wykorzystaniem seksualnym bez kontaktu fizycznego. Podkreśl, że traumatyczne doświadczenia mają długoterminowe, niekorzystne skutki, dlatego tak ważne jest, by tym negatywnym zdarzeniom przeciwdziałać. Żeby było to możliwe, osoby pracujące z dziećmi powinny potrafić rozpoznawać symptomy krzywdzenia dzieci i interweniować, gdy podejrzewają, że dziecko doświadcza jakiejś formy przemocy.

Miniwykład: Interwencja prawna (15 minut)

Przed szkoleniem zapoznaj się z broszurą [Interwencja prawna na rzecz dziecka krzywdzonego](#). Syntetyczne informacje przedstawione w broszurze pomogą Ci zaprezentować uczestnikom ścieżki interwencji prawnej.

Interwencja prawna może być realizowana poprzez:

- procedurę karną,
- procedurę cywilną,
- procedurę „Niebieskie Karty”.

Zaznacz, że procedura interwencji prawnej jest na tym spotkaniu jedynie sygnalizowana. Z celu pogłębienia informacji odeślij uczestników do Standardów Ochrony Małoletnich obowiązujących w Waszej placówce. Poleć im zaznajomienie się z ww. broszurą.

Przedstaw uwarunkowania podjęcia interwencji prawnej:

Złożenie przez profesjonalistę/instytucję stosownego zawiadomienia uruchamia procedury prawne. Podjęcie interwencji prawnej w celu ochrony dziecka i zabezpieczenia jego dobra, nie jest uwarunkowane zgodą jego rodziców czy opiekunów prawnych.

Zaznacz, że osoba interweniująca nie musi mieć tzw. niezbitych dowodów, nie musi również zbierać i oceniać ich wiarygodności. Wystarczy tzw. wiarygodna wiadomość, a nie pewność popełnienia przestępstwa. To organy wymiaru sprawiedliwości mają za zadanie zebrać dowody w sprawie, ocenić je i ostatecznie ustalić, czy przestępstwo zaistniało, czy też nie.

Powiedz o celach interwencji psychologicznej:

Obok interwencji prawnej niezbędna jest interwencja psychologiczna. Jej istotą jest wsparcie dziecka i jego ochrona przed dalszym krzywdzeniem oraz pozyskanie rodzica/opiekuna do współpracy, zmotywowanie go do zwrócenia się o pomoc do odpowiednich instytucji, przygotowanie dziecka i rodzica/opiekuna do interwencji prawnej. Strategia pomocy dziecku i jego rodzinie bardzo często wymaga działań i współpracy specjalistów z różnych dziedzin. Strategia może zostać wypracowana we współdziałaniu pedagoga z lekarzem, psychologiem, pracownikiem socjalnym, kuratorem sądowym i innymi specjalistami. Szeroko rozumiana pomoc dotyczy zwłaszcza przypadków, gdy krzywdzenie dziecka miało charakter wewnątrzrodzinny.

Ćwiczenie: Trudności profesjonalistów w podejmowaniu interwencji (35 minut)

Podziel uczestników na trzy grupy. Rozdaj im kartki do flipchartu i kolorowe markery. Zadaniem uczestników jest zebranie i wypisanie wszystkich możliwych obaw, barier i trudności przy podejmowaniu interwencji w sytuacjach podejrzenia krzywdzenia dzieci. Ważne jest, aby te trudności związane były zarówno z czynnikami zewnętrznymi, jak i tkwiącymi w samym interwencji. Wszystkie grupy otrzymują to samo zadanie.

Poproś przedstawicieli grup o przedstawienie wypracowanych treści, na bieżąco je komentuj.

Treści, które powinny zostać wypracowane w grupach:

Opór przed interwencją wynika z wielu uwarunkowań: nieznaności procedur interwencji prawnej i pozaprawnej oraz obawy profesjonalisty przed pomyłką, zaszkodzeniem rodzinie, przekonania, że rodzina sama najlepiej sobie radzi z rozwiązywaniem problemów, obawy, że podjęcie interwencji spowoduje zabranie dziecka do placówki opiekuńczo-wychowawczej, rozbięcie rodziny, strachu profesjonalisty przed zemstą podejranej o krzywdzenie osoby lub innych osób z rodziny, obawy o bezpieczeństwo dziecka w rodzinie po ujawnieniu krzywdzenia, braku wiary w skuteczność podejmowania interwencji, zniechęcenia ze względu na perspektywę przewlekłości postępowania, niechęci profesjonalisty do udziału w ewentualnych procedurach prawnych, niejasnej procedury dotyczącej interwencji wewnątrz instytucji, braku wsparcia przełożonych i zrozumienia u innych profesjonalistów, stereotypowego przekonania, że rodzice, zwłaszcza matki, nigdy nie krzywdzą własnego dziecka, projektowania własnych sposobów myślenia na osoby z rodziny dziecka krzywdzonego, skojarzenia sytuacji interwencji z doświadczeniami osób z własnego otoczenia, przekonania, że niejednokrotnie dziecko – zwłaszcza starsze – zasługuje na surowe wychowanie, wymaga dyscyplinowania, wewnętrznego przekonania o skuteczności kar fizycznych, identyfikowania się z przeżyciami osób dorosłych, a nie przeżyciami dziecka.

W podsumowaniu pracy w grupach powinny się znaleźć następujące treści:

Podjmujący interwencję profesjonalista powinien działać przede wszystkim dla dobra dziecka. Nie można dopuścić do prób konfrontacji dziecka z osobą podejrzaną o krzywdzenie, czy do straszenia dziecka konsekwencjami oskarżenia opiekuna.

Nie można obiecywać dziecku dochowania tajemnicy i nieujawnienia nikomu faktu krzywdzenia. Podejmujący interwencję odwołuje się do istniejących w jego miejscu pracy procedur interwencyjnych.

Interwencja psychologiczna w sytuacji podejrzenia krzywdzenia dziecka jest działaniem niezależnym lub towarzyszącym podejmowaniu interwencji prawnej. Jej głównym celem jest doprowadzenie do zaprzestania krzywdzenia dziecka, określenie potrzeb i ewentualnych sojuszników w rodzinie w celu ochrony dziecka, wsparcie psychologiczne dziecka i osoby gotowej do jego ochrony, motywowanie opiekuna dziecka do podejmowania działań ochronnych (w tym ochrony prawnej), dostarczanie dziecku i wspierającemu je opiekunowi wiedzy, dotyczącej sposobów ochrony przed dalszym krzywdzeniem, wzmacnianie dziecka i opiekuna w samodzielnym funkcjonowaniu po ujawnieniu przemocy.

Każda instytucja/organizacja powinna mieć wypracowane standardy interwencji w przypadku podejrzenia krzywdzenia dziecka.

Należy zawsze pamiętać, że interwencja będzie najbardziej efektywna, kiedy uda się pozyskać do współpracy rodzica/opiekuna dziecka, który nie jest bezpośrednim sprawcą krzywdzenia. Część interwencji psychologicznej to praca nad zmianą przekonań rodzica i jego postawy, zmotywowanie go do podjęcia działań, uwrażliwienie na przeżycia dziecka.

Pozyskanie rodzica do współpracy to również pomoc w uświadomieniu mu jego mocnych stron i kompetencji rodzicielskich oraz wiary w skuteczność jego działań.

Podejmowanie interwencji prawnej bez dobrze poprowadzonej interwencji psychologicznej zmniejsza skuteczność pomocy dziecku i rodzinie.

Ćwiczenie: Rozmowa z dzieckiem na temat interwencji

Wprowadzenie. Miniwykład (Czas: 10 minut)

Przygotowuj uczestników szkolenia do pracy w grupach, podając następujące treści:

Motywacja do dalszej współpracy dziecka, które ujawniło doświadczenie krzywdzenia, może być różna. W skrajnych przypadkach może się wycofywać z podawanych wcześniej treści na temat krzywdzenia. Może wyrażać obawy o swoje bezpieczeństwo i o bezpieczeństwo innych członków rodziny, o przyszłość swoją i rodziny. Może oczekiwać zbyt wiele od osoby, której powierzył swój problem. Dziecko musi otrzymać informację o podjętych przez osobę interweniującą działaniach. Podejmując rozmowę z dzieckiem, należy pamiętać o tym, żeby zawierała ona następujące przekazy (wypisz je na flipcharcie):

- uświadomienie dziecku, że nie jest winne, odpowiedzialne za krzywdzenie, którego doświadczyło;
- pochwalenie dziecka, że podzieliło się swoim problemem z osobą dorosłą;
- określenie z dzieckiem jego obaw związanych z ujawnieniem;
- poszukanie z dzieckiem osób, które mogą je wesprzeć;
- określenie razem z dzieckiem jego oczekiwań związanych z interwencją;
- nakreślenie planu pomocy;
- motywowanie dziecka do korzystania z pomocy innych profesjonalistów;
- wstępne przygotowanie dziecka do uczestniczenia w procedurach prawnych.

Rozmowa z dzieckiem na temat interwencji – praca w grupach (Czas: 60 minut)

Podziel uczestników na trzy grupy. Każda z grup otrzymuje listę wyżej wymienionych elementów określających zakres rozmowy z dzieckiem ([Załączniki nr 1](#)). Każda z grup otrzymuje też jeden ramowy opis przypadku dziecka krzywdzonego (w opisie: wiek dziecka i jego sytuacja rodzinna, forma krzywdzenia i osoba sprawcy, okoliczność ujawnienia krzywdzenia i osoba, której dziecko ujawniło swój problem). Przypadki dotyczą dzieci w różnym wieku i doświadczających różnych form krzywdzenia – przykładowe opisy w [Załączniku nr 2](#).

Poproś uczestników grup o zapoznanie się z otrzymanym przypadkiem, zaplanowanie rozmowy z dzieckiem, a następnie odegranie jej. W tym celu poproś, aby w każdej z grup uczestnicy wybrali jedną osobę odgrywającą dziecko i jedną osobę odgrywającą rolę profesjonalisty. Reszta uczestników przejmuje rolę obserwatorów, zwracających uwagę na realizację poszczególnych przekazów rozmowy, dostosowanie rozmowy do możliwości konkretnego dziecka. Obserwatorzy mają notować swoje uwagi dotyczące dostosowania się rozmówcy do wieku dziecka, umiejętności podążania za jego potrzebami, czytelności przekazywanych komunikatów, dbałości o realizację wszystkich elementów rozmowy. W prowadzonym ćwiczeniu zakładamy, że profesjonalista zna dziecko, prowadził z nim wcześniej rozmowę na temat krzywdzenia, w związku z tym zbędne są elementy dotyczące nawiązywania kontaktu.

Poproś kolejno przedstawicieli grup o podzielenie się refleksjami z realizacji zadania. Uczestnicy dzielą się nimi w następującej kolejności: obserwatorzy (odnoszą swoje refleksje do wyżej wymienionej instrukcji), dziecko (relacjonuje swoje odczucia, mówi, co pomagało w obniżaniu napięcia i niepokoju oraz zrozumieniu procedury interwencji, a także to, co zakłócało kontakt) i profesjonalista (relacjonuje własne trudności w rozmowie z dzieckiem).

W podsumowaniu podkreśl, że najistotniejsze jest dostosowanie sposobu prowadzenia rozmowy do wieku dziecka i jego możliwości, koncentrowanie się na obawach i niepokojach dziecka, motywowanie dziecka do poszukiwania własnych pomysłów w poszukiwaniu osób wspierających, motywowanie do dalszej współpracy.

Uwagi dla prowadzącego:

Wybierz przypadki odpowiednie do grupy wiekowej dzieci, z którą pracują profesjonalści obecni na szkoleniu.

Alternatywnie w ćwiczeniu można wykorzystać przypadki uczestników szkolenia.

Miniwykład: Rozmowa z rodzicem/opiekunem na temat podejrzenia krzywdzenia dziecka (Czas: 30 min.)

Uczucia i myśli rodzica krzywdzonego dziecka

Przeznacz uczestnikom następujące treści:

Poinformowanie rodziców, że ich dziecko jest ofiarą krzywdzenia, zwykle wywołuje u nich silne reakcje emocjonalne. Lepiej jest, aby ujawniły się one w rozmowie z profesjonalistą, a nie w obecności dziecka. Rodzice dzieci krzywdzonych potrzebują czasu, aby uświadomić sobie, co się właściwie stało i poradzić

sobie z poczuciem winy związanym z tym, że niedostatecznie ochraniaли swoje dziecko. Czasami zdarza się, że rodzice nawzajem obwiniają się o to, że nie zauważyli niczego niepokojącego u swojego dziecka. Często pojawia się również lęk przed następstwami ujawnienia krzywdzenia dziecka i niepewność przyszłości.

Szczególnie w sytuacji, gdy sprawcą jest osoba z najbliższej rodziny, rodzic dziecka może oponować, pomniejszać znaczenie krzywdy dziecka, przerzucać odpowiedzialność dalszego losu rodziny na profesjonalistę, próbować wyrzucić presję, aby nie podejmować interwencji prawnej, deklarować, że sam, bez pomocy ochroni dziecko. Może też przedstawiać dziecko w złym świetle, przerzucając na nie odpowiedzialność za zdarzenia, kwestionować prawdziwość relacji dziecka. Taka reakcja rodzica może wywołać w profesjonalistcie niechęć, złość, zażenowanie i bezradność w podejmowaniu dalszych działań. Nie należy jednak oceniać, krytykować czy też obrażać się na rodzica, ponieważ podstawowym celem interwencji jest pomoc krzywdzonemu dziecku i pozyskanie do tego sojuszników w jego najbliższym otoczeniu.

Cele i zakres rozmowy z rodzicem niekrzywdzącym

Przekaż uczestnikom następujące treści, wypisz je na flipcharcie lub wyświetl na slajdzie:

Zakres rozmowy profesjonalisty z rodzicem na temat interwencji w sytuacji podejrzenia krzywdzenia jego dziecka obejmuje:

1. Przedstawienie rodzicowi form i okoliczności krzywdzenia dziecka.
2. Zapoznanie rodzica z zachowaniami i treściami wypowiedzianymi przez dziecko, które mogą wskazywać na doświadczenie krzywdzenia.
3. Omówienie z rodzicem jego roli w podejmowaniu interwencji, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności wsparcia i ochrony dziecka, podkreśleniem więzi dziecka z rodzicem oraz szczególnego znaczenia osoby bliskiej w procedurze prawnej.
4. Poinformowanie rodzica o ustawowym obowiązku podjęcia interwencji prawnej przez profesjonalistę.
5. Dostarczenie rodzicowi wiedzy na temat organizacji i instytucji pomocowych w przypadku podejrzenia krzywdzenia dziecka.

Wskazówki, których profesjonalista może udzielić rodzicom w rozmowie, aby wspierali swoje dziecko, które ujawniło doświadczenie krzywdzenia:

W czasie rozmowy można wesprzeć rodziców, używając sformułowań:

- możesz teraz wiele zrobić jako rodzic, aby pomóc dziecku;
- to, że Twoje/Wasze dziecko odważyło się powiedzieć o tym, co je spotkało, dobrze rokuje na przyszłość;
- to, że dziecko nie powiedziało Wam/Tobie o tym fakcie, może świadczyć o tym, że chciało Was/Panią/Pana chronić, jako ważne dla siebie osoby;
- to, co przydarzyło się Waszemu dziecku, nie musi mieć długotrwałego wpływu na nie i Waszą rodzinę.

Rodzice często mają wątpliwości dotyczące tego, jak postępować z dzieckiem po powrocie do domu. Można w takich sytuacjach sformułować kilka zaleceń:

- rodzic nie powinien prowadzić szczegółowego rozpytywania dziecka, wielokrotnie wypytywać go o okoliczności i przyczyny wydarzenia;
- nie można zmuszać dziecka do konfrontacji ze sprawcą;
- nie należy ignorować lub puszczać w niepamięć tego, co się stało;

- rodzice powinni zapewnić dziecku, że zrobią wszystko, aby teraz było bezpieczne;
- należy pozwolić dziecku na okazywanie zarówno pozytywnych, jak i negatywnych uczuć wobec sprawcy, chociaż trudno jest zaakceptować, że sprawca może być nadal osobą ważną i bliską dla dziecka;
- rodzice nie powinni zmieniać w drastyczny sposób dotychczasowego trybu życia dziecka, pamiętając, że nadopiekuńczość nie służy dziecku.

Proś uczestników o ustosunkowanie się do przedstawionych treści i ewentualne wzbogacenie ich o własne pomysły.

Podkreśl, że podjęcie interwencji w sytuacji podejrzenia krzywdzenia dziecka jest etapem pomocy jemu i jego rodzinie. Właściwie podjęta interwencja chroni dziecko przed dalszym doświadczaniem przemocy, otwiera możliwość efektywnej pomocy dziecku i jego rodzinie.

Załącznik 1

Lista przekazów, wchodzących w zakres rozmowy profesjonalisty z dzieckiem w sytuacji interwencji

Podejmując rozmowę z dzieckiem, należy pamiętać o tym, żeby zawierała ona następujące przekazy:

- uświadomienie dziecku, że nie jest winne, odpowiedzialne za krzywdzenie, którego doświadczyło;
- pochwalenie dziecka, że podzieliło się swoim problemem z osobą dorosłą;
- określenie z dzieckiem jego obaw związanych z ujawnieniem;
- poszukanie z dzieckiem osób, które mogą je wesprzeć;
- określenie razem z dzieckiem jego oczekiwań związanych z interwencją;
- nakreślenie planu pomocy;
- motywowanie dziecka do korzystania z pomocy innych profesjonalistów.

Załącznik 2

Opisy przypadków dzieci krzywdzonych

8-letni Aleks zaczął trenować koszykówkę w klubie sportowym. Lubił chodzić na treningi, bo dobrze mu szło, a trener był bardzo fajny i często go chwalił. Pewnego dnia Aleks zwierzył się wychowawczynie w szkole, że jego trener po treningu kazał mu zostać w kantorku. Pokazał mu wtedy na tablicie filmy z gołymi ludźmi. Powiedział, że dzieci też mogą się tak bawić z dorosłymi. Trener dziwnie się zachowywał. Powiedział też Aleksowi, że jak będzie się starał na treningach, to w nagrodę pokaże mu jeszcze inne filmy. Ale nie może o tym nikomu mówić, ta nagroda jest ich tajemnicą, przeznaczona jest tylko dla Aleksa, bo jest najlepszy w drużynie. Aleks nikomu o tym nie powiedział, bo boi się, że trener się pogniewa za ujawnienie tajemnicy, a rodzice będą się na niego gniewać za oglądanie tych filmów.

12-letni Igor przyszedł do szkoły z podbitym okiem. Wychowawczynie powiedziała, że uderzył się na podwórku. Burknął, że to jego sprawa i jak będzie chciał, to podbije sobie drugie oko. Po kilku dniach Igor został przyłapany w szatni na kradzieży kanapek z plecaka kolegi. W rozmowie z pedagogiem przyznał, że już dwa dni nic nie jadł, bo ojciec nie dał mamie żadnych pieniędzy i pobił ją, gdy mówiła, że ojciec musi zacząć szukać pracy. Podbite oko Igora i ślady na plecach są wynikiem pobicia go przez ojca, kiedy chłopiec chciał osłonić matkę. Takie sytuacje zdarzają się już ponad rok, od czasu, gdy ojciec stracił pracę i zaczął niemal codziennie pić alkohol.

16-letnia Kalina poprosiła swoją wychowawczynię, aby załatwiła jej miejsce w internacie. Uzasadniała to tym, że w internacie będzie miała dużo koleżanek i lepsze warunki do nauki. Powiedziała też, że jej mama na pewno wyrazi zgodę. Wychowawczynie kontynuowała rozmowę i dowiedziała się od Kaliny, że jej matka od jakiegoś czasu ma nowego partnera, jest o niego bardzo zazdrosna i stale mówi córce, że najwyższy czas, aby ta się usamodzielniała. Kalina powiedziała, że nienawidzi nowego chłopaka matki, boi się go i brzydzi. Mężczyzna stale ociera się o dziewczynę, robi jej niedwuznaczne propozycje, wchodzi do łazienki, gdy ta się kąpie. Kalina próbowała rozmawiać o tym z matką, ale ona uderzyła ją w twarz i nazwała kłamczuchą.

5-letnia Ada już pół roku chodziła do przedszkola, a ciągle sprawiała wrażenie zagubionej i przestraszonej. Była cicha, podporządkowana, stojąca na uboczu grupy. Ada słabo mówiła, mocno sepleniła, nigdy sama spontanicznie nie rozpoczynała rozmowy, nie zadawała pytań. W przedszkolu najchętniej bawiła się puzzlami, układankami. Często przebywała w przedszkolu do samego zamknięcia, wtedy chętnie podchodziła do kącika dla lalek i sama się tam bawiła. Pewnego razu wychowawczynie zbliżyła się do bawiącej się dziewczynki i usłyszała jak Ada szarpiąc jedną z lalek mówi do niej: „zamknij mordę ty suko, żyć ci nie dam, dostaniesz w pysk jak jeszcze raz się odezwiesz”. Ada spostrzegła wychowawczynię i skuliła się na krześle zasłaniając głowę rękami. Matka dziecka zapytana, skąd u córki takie słowa i zachowanie przyznała, że w domu jest napięta i trudna sytuacja związana z ojcem dziewczynki, który nadużywa alkoholu, jest agresywny, wulgarny, zdarza mu się uderzyć byłą żonę i dzieci. Sąd orzekł jego eksmisję, ale urząd każe czekać na lokal zastępczy już trzeci rok.

4-letni Wiktor często się złościł, trudno mu było podporządkować się regułom obowiązującym w przedszkolu. Czasem włączał się do zabaw dzieci, ale często już po chwili popadał w konflikty, wyrwał innym zabawki, popychał, pluł, szarpał za ubrania. Upominany przez wychowawczynię kładł się na podłogę, długo i głośno płakał nie dając się uspokoić. Chłopiec zamykał się w swoim świecie, leżąc pod stolikiem ssał palec, masturbował się, zdarzało się, że się zmoczył. Ostatnio w trakcie leżakowania zaniepokoił wychowawczynię swoim zachowaniem. Wiktor rozebrał się do naga, położył na dużym pluszowym misiu, najpierw go lizał po brzuchu, a potem położył się na nim i naśladował stosunek seksualny. Pytany o to, co robi, czy to jest jakaś zabawa, chłopiec jeszcze mocniej ssał palec i powtarzał, że nie wie co to jest i nikt tak się z nim nie bawi. Poproszona do przedszkola na rozmowę, matka potwierdziła, że w domu Wiktor zachowuje się podobnie, a wszystko nasiliło się po wakacjach, które chłopiec spędził u swoich dziadków.

Ola ma 5 lat. Rok temu zaczęła chodzić do przedszkola. Początkowo chodziła nieregularnie, często chorowała. Od około trzech miesięcy Ola zaczęła zwracać na siebie uwagę dziwnymi zachowaniami. Zaczęła dzieci i dorosłych pytaniami czy mają siusiaki i czy je pokażą. Rysowała postacie z siusiakami i opisywała, że jest to tata, który ma pięknego siusiaka i obiecał jej, że jak będzie grzeczna, to też będzie miała takiego siusiaka. Oli często zdarzały się wybuchy złości, popadała w konflikty z dziećmi. Proponowane przez nią zabawy polegały na rozbieraniu się, dotykaniu w miejsca intymne i „szukaniu siusiaka”. Sama dziewczynka powtarzała, że tak bawi się z tatą. Z mamą nie można się tak bawić, bo mama jest głupia i za karę nie ma siusiaka.

Matka dziewczynki przyznała, że ze względu na przemocowe zachowania męża wobec niej musiała uciec z domu. Mąż pozwolił jej zabrać młodszego, rocznego synka, natomiast Olę może widywać jedynie w piątkowe popołudnia. Córka zupełnie się od niej odsunęła, nie pozwoli się przytulić, pocałować, prawie się nie odzywa, tylko ciągle pyta, kiedy wróci do taty. Matka jest przekonana, że straciła córkę, że mąż zrobi z niej wariatkę i odbierze też synka.